

„Alázzátok meg magatokat”: minden korban szükség van erre az intésre a hívők között. Az emberi természetünknel fogva nem vagyunk alázatosak. Amióta hallottuk, hogy „olyanok lesztok, mint az Isten”, azóta olyanok akarunk lenni.

Miért csak a hívőknek szól? Mert a hitetlenek nemcsak nem tudnak alázatosak lenni, de azt sem tudják, mi az, miért kellene. „Alázzátok meg magatokat Istennek hatalmas keze alatt”: aki még nem találkozott ezzel a hatalmas kézzel, nem tud megalázkodni. Legfeljebb alázatoskodni tud: emberek előtt, vagy akár „vallásos” módon is (mint a farizeusok), de biztosan azzal a céllal, hogy őt megdicsérjék, felmagasztalják.

A hívő az az ember, aki már találkozott Isten kezével. Akit az Ő Igéje szíven talált; életre keltette a halálból; visszafordította a rossz útról. Ez az a kéz, amely megbünteti a bűnt – az enyémet is – de amit át is szúrtak az én bűnömért. A Pásztor keze, aki vezet. Az Atya keze, aki fenyít. „Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival.” (Zsid 12,7)

Az, hogy megalázom magam az Ő keze alatt, azt is jelenti: mindent elfogadok az Ő kezéből: jót, rosszat (Jób 2,10), és mindent az Ő kezéből fogadok: földi jó és rossz dolgokat is. 5Móz 8,17–18: „Istened, az Úr ad neked erőt a gazdagság megszerzéséhez.” – 1Kir 12,24: „éntőlem lett e dolog”: egy-egy veszteség, kellemetlenség. Tőle fogadom el a kísértést is, és „teljes örömmel tartom” (Jak 1,2), mert ezt próbaként adja Isten. „Hitetek próbája állhatatosságot eredményez.”

„Alázzátok meg magatokat” – a mai ember nagyon is tudatában van a jogainak; ha valami jogtalanság éri, harcol, perel, hogy visszakapja az „igazát”. Emberekre néz, úgy gondolja, velük van dolga – de ha hívő, akkor meghallhatja, amit Isten mond neki: velem van dolgod, nem az emberekkel; és leállhat a „harcában”, elengedheti a jogát, amit másokkal szemben gyakorolhatna. És azt is tudnom kell, hogy Istennel szemben nincs sem igazam, sem jogom, mindent kegyelemből kaptam.

„Hogy felmagasztaljon titeket annak idején.” Mi is várjuk a felmagasztalást, de nem emberektől, hanem az Úrtól, az Ő ígérete alapján – ha megalázzuk magunkat. (Mt 23,12) „Annak idején”: nem most, nem akkor, amikor nagyon szeretnénk. De nem is csak a földi élet után. Felmagasztalás már az is, ha ebben az életben egyre jobban megismerhetem Krisztust; az is, ha „méltónak talál arra, hogy gyalázatot szenvedjek az Ő nevéért” (ApCsel 5,41). Az is, ha több szolgálatot, nagyobb felelősséget kapok tőle. – Az „alázzátok meg magatokat” ekkor is érvényes marad: a több feladat között még inkább rászorulok, tőle kell kapnom az erőt.

„Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van rátok.” Amikor mások kapkodnak, és fenyegetnek, hogy baj lesz, ha nem teszek meg valamit (vagy ha nem olvasom eleget a híreket); amikor arra akarnak rávenni, hogy csalással segítsek magamon; hogy a betegségetől okkult módszerekkel próbáljak szabadulni. Amikor nincs emberi megoldás, és nem esem kétségbe: akkor vettem az Úrra minden gondomat. – Azért, mert neki gondja van rám. Ebben kell bízunk, nem bizonytalan emberi szavakban: „majd lesz valahogy; elég erős vagy hozzá”.

Ez nem passzivitás. „Az ördög mint ordító oroszlán jár... álljatok ellene a hitben.” Az, hogy ne alázzam meg magam, hogy a gondjaimat Isten nélkül próbáljam megoldani, kísértés, és komolyan ellene kell állnom, hogy ne azt tegyem, amire rá akarnak venni. – Az „oroszlán” úgy is megpróbál elnyelni, hogy elhiteti, hogy már el is nyelt: hogy amit tettem, abból már nem lehet megtérni, nem kaphatok rá bocsánatot. „Álljatok ellene... tudva, hogy testvéreiteken is ugyanazok a szenvedések telnek be.” Ugyanolyan kísértések érik őket is; de ugyanaz az Uruk is, mint nekem, és ugyanolyan lehetőségem van Őhöz fordulni, Őbele fogódzni nekem is, mint nekik. Ők is elesnek, de kapnak bocsánatot, és fel tudnak kelni – ugyanúgy én is.

„A minden kegyelem istene”, aki mindent kész megadni kegyelemből annak, aki kéri, arra buzdít, hogy mi is kérjünk. Ne „szerezzünk” és ne követeljünk; bízzunk benne, mert neki gondja van ránk, és mindent megad: bocsánatot, növekvő hitet, erőt. Megerősít abban is, hogy a helyemen vagyok; ha pedig nem vagyok ott, akkor oda irányít. Fogadjam el a vezetését és mindent, amit ad – mert kegyelemből adja.

„Az Urat, a Krisztust tartsátok szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.” (1Pt 3,15)